

**Deputat în Parlamentul
Republicii Moldova**

Comisiei juridice, numiri și imunități

**AMENDAMENT
la proiectul de lege pentru modificarea unor acte normative
(perfecționarea mecanismului de confiscare a bunurilor
infracționale)**

nr. 349 din 28.11.2024

În conformitate cu prevederile art. 59 din Regulamentul Parlamentului, aprobat prin Legea nr. 797-XIII din 02.04.1996, se propune următorul amendament:

I. La Articolul II:

1. la **pct. 42** referitor la **articolul 468** se completează cu o modificare nouă prin care articolul se completează cu alineatul (1¹) cu următorul text:

„(1¹) Odată cu transmiterea spre executare a hotărârilor judecătorești cu privire la confiscarea specială și confiscarea extinsă a bunurilor, repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului și compensarea cheltuielilor de judecată, instanța care a judecat cauza informează procurorul despre transmiterea spre executare a hotărârilor judecătorești respective.”;

2. la **pct. 43** referitor la **articolul 469** alineatul (1), punctul 17³) se completează cu cuvintele: „și repararea prejudiciului cauzat de infracțiune”;

3. la **pct. 46** referitor la articolul 471² se expune în următoarea redacție:

„**46.** Se completează cu articolul 471² cu următorul cuprins:

Articolul 471². Modul de soluționare a chestiunilor privind modul de punere în executare a hotărârilor judecătorești cu privire la confiscarea bunurilor și repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului

(1) Organul care pune în executare hotărârile judecătorești cu privire la confiscarea specială sau confiscarea extinsă a bunurilor și repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului solicită procurorului să înainteze un demers în instanța de judecată pentru soluționarea modului de punere în executare a hotărârii judecătorești, în cazul în care în procesul de executare a hotărârii judecătorești constată că:

a) bunurile în privința cărora instanța a dispus confiscarea se află în proprietate sau în posesia unei persoane terțe fizice sau juridice în condițiile art. 106² din Codul penal, despre care instanța de judecată nu avea cunoștință;

b) au fost identificate bunuri ale condamnatului sau bunuri care se află în proprietate sau posesia unei persoane terțe fizice sau juridice în condițiile art. 106² din Codul penal.

(2) Solicitarea prevăzută la alin. (1) este însoțită de materialele aferente care justifică constatările efectuate de organul care pune în executare hotărârile judecătorești cu privire la confiscarea specială sau confiscarea extinsă a bunurilor și repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului.

(3) Demersul procurorului se înaintează în termen de până la 5 zile de la data recepționării solicitării și se examinează într-un termen ce nu va depăși 3 luni. La examinarea acestuia, este obligatorie participarea procurorului, organului care pune în executare hotărârea precum și proprietarul bunului sau persoanele ale căror drepturi ori interese pot fi afectate. Neprezentarea părților legal citate nu împiedică examinarea demersului.

(4) Confiscarea bunurilor din contul persoanelor terțe fizice sau juridice indicate la alin. (1), este posibilă în condițiile prevăzute la art. 106² din Codul penal.

(5) Dispozitivul încheierii trebuie să conțină soluția adoptată, cu indicarea bunurilor ce urmează a fi confiscate și din contul cărei persoane se confiscă, alte chestiuni ce au importanță pentru executarea măsurii de siguranță, precum și modul și termenul de atac al încheierii.”

4. **pct. 47** va avea următorul cuprins:

„47. Se completează cu articolul 47¹³ cu următorul cuprins:

Articolul 47¹³. Modul de soluționare a chestiunilor privind modul de punere în executare a hotărârilor judecătorești cu privire la repararea prejudiciului cauzat de infracțiune

(1) Dacă executorul judecătoresc în procesul de executare a hotărârii judecătorești cu privire la repararea prejudiciului cauzat de infracțiune este sesizat în ordinea art. 98¹ din Codul de executare și constată condițiile prevăzute la art. 471² alin. (1) lit. b), înaintează în instanța de judecată un demers, însoțit de materialele aferente care justifică constatările efectuate, pentru soluționarea modului de punere în executare a hotărârii judecătorești;

(2) Demersul se examinează într-un termen ce nu va depăși 3 luni. La examinarea demersului, participarea executorului judecătoresc și proprietarului bunului sau a persoanelor ale căror drepturi ori interese pot fi afectate este obligatorie. Neprezentarea părților legal citate nu împiedică examinarea demersului.

(3) Dispozitivul încheierii trebuie să conțină soluția adoptată, cu indicarea bunurilor ce urmează a fi urmărite și din contul cărei persoane se urmăresc, alte chestiuni ce au importanță pentru punerea în executare a hotărârii judecătorești cu privire la repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, precum și modul și termenul de atac al încheierii.”

5. La **pct. 49** referitor la **articolul 530²** se completează cu alineatul (3) cu următorul cuprins:

„(3) Instanța de judecată examinează demersul privind dispunerea confiscării speciale sau extinse a bunurilor infracționale într-un termen ce nu va depăși 3 luni.”;

II. La **Art. III:**

1. Se completează cu articolul 98¹ cu următorul cuprins:

„Articolul 98¹. Urmărirea proprietății efective a debitorului

La cererea argumentată a creditorului care cuprinde materialele ce justifică concluzia că debitorul deține bunuri în proprietate efectivă, în sensul art. 6 pct. 37²) din Codul de procedură penală, care au fost transferate unor persoane terțe fizice sau juridice, executorul judecătoresc poate înainta în instanța de judecată un demers motivat pentru soluționarea modului de punere în executare a hotărârii judecătorești în materie penală cu privire la repararea prejudiciului cauzat de infracțiune în condițiile art. 471³ din Codul de procedură penală.”;

2. la **pct. 4** referitor la articolul 293¹ alineatele (2) și (3) vor avea următorul cuprins:

„(2) Procedura de executare silită a hotărârilor judecătorești în materie penală cu privire la confiscarea specială și confiscarea extinsă a bunurilor se realizează în modul stabilit de Guvern.

(3) Procedura de executare silită a hotărârilor judecătorești în materie penală cu privire la repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului și compensarea cheltuielilor de judecată se realizează în modul stabilit de Codul fiscal nr. 1163/1997.”;

3. la **pct. 4** referitor la articolul 293² alineatul (1) după textul „Serviciul Fiscal de Stat” se completează cu textul „în termen de până la 5 zile”;

4. la **pct. 4**, articolele 293⁴-293⁹ se exclud;

5. la **pct. 4**, articolul 293¹⁰ devine articolul 293⁴;

6. **pct. 4** se completează cu un articol nou 293⁵ cu următorul cuprins:
„Articolul 293⁵. Informarea procurorului în procedura cazurilor speciale de executare silită

În procedura cazurilor speciale de executare silită organul de executare informează procurorul despre:

a) începerea procedurii de executare silită a cazurilor speciale de executare;

b) chestiunile apărute în procedura de executare silită în cazuri speciale executare conform art.293⁴;

c) suspendare și/sau reluarea procedurii de executare silită în cazuri speciale executare;

d) executarea hotărârii.”.

7. se completează cu un punct nou, **pct. 5** cu următorul cuprins:

„5. La articolul 263 alin. (2) va avea următorul cuprins:

(2) Încheierea instanței de judecată privind căutarea condamnatului se execută de către organul de poliție subdiviziunea teritorială subordonată Inspectoratului General al Poliției în a cărei rază teritorială se află ultimul domiciliu al condamnatului sau este dislocat comandamentul militar.”.

III. La Articolul VIII:

1. alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) Procedurile de executare, intentate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, în baza hotărârilor judecătorești în materie penală cu privire la confiscarea specială și confiscarea extinsă a bunurilor, repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului și compensarea cheltuielilor de

judecată, se transmit spre executare Serviciului Fiscal de Stat, în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin încheiere de strămutare emisă de către executorul judecătoresc.

2. Se completează cu alineatele (5)-(7) cu următorul cuprins:

„(5) În vederea implementării prevederilor prezentei legi, Serviciul Fiscal de Stat va reprezenta succesorul de drept al executorilor judecătorești în cadrul procedurilor de executare transmise în conformitate cu prevederile alin. (4), fiind abilitat să exercite toate atribuțiile legale ale organului responsabil de executarea silită și să substituie executorii judecătorești în cadrul proceselor judiciare legate de procedurile de executare respective.

(6) Măsurile asiguratorii aplicate de către executorii judecătorești în procedurile de executare transferate Serviciului Fiscal de Stat, în conformitate cu prevederile alin. (4), rămân în vigoare.

(7) Pentru procedurile de executare prevăzute la alin. (4), executorii judecătorești vor emite încheiere privind încasarea cheltuielilor de executare din contul debitorului în temeiul borderoului de calcul al cheltuielilor de executare, care vor fi executate de către aceștia, în condițiile Codului de executare.”.

IV. La Articolul * - Articolul 966 din Codul civil se completează cu alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) În cazul prevăzut la alin. (2), atunci când, în locul prestației inițiale, este cedată o creanță, obligația se stinge în momentul satisfacerii creanței cedate. Părțile, în baza acordului comun, pot deroga de la această regulă, stabilind că obligația în locul căreia debitorul își cedează propria creanță se stinge încă de la data cesiunii. Dispozițiile legale referitoare la cesiunea de creanță sunt aplicabile în modul corespunzător.”

Argumentare:

Prezentul amendament a fost înregistrat de deputatul Radu Marian și coordonat cu Ministerul Justiției, Ministerul Finanțelor și Banca Națională a Moldovei.

I. Cu referire la modificările la articolele II, III și VIII din proiect de lege:

• **Articolul 468 alin. (1)** din Codul de procedură penală reglementează procedura de trimitere spre executare a hotărârilor judecătorești. Modificarea propusă vizează completarea acestui alineat cu o dispoziție privind informarea procurorului în cazul hotărârilor referitoare la confiscarea specială și extinsă a bunurilor, repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului și compensarea cheltuielilor de judecată.

Această modificare se justifică prin necesitatea de a asigura o mai bună coordonare între instanță și procuror în procesul de executare a acestor hotărâri. Informarea procurorului permite acestuia să monitorizeze modul în care sunt puse în aplicare măsurile dispuse de instanță, asigurând astfel respectarea legalității și eficiența executării.

Mai mult, informarea procurorului este esențială în contextul în care acesta reprezintă interesul public în procesul penal și mai nou, coordonează executarea hotărârilor respective. Prin urmare, este firesc ca procurorul să fie informat cu privire la executarea hotărârilor care vizează confiscarea bunurilor provenite din infracțiuni, repararea prejudiciului cauzat statului și compensarea cheltuielilor de judecată.

• Deși în **articolul 471²** sunt consacrate mecanisme legale prin care în faza de executare a unor hotărâri de confiscare sau repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului, odată cu identificarea ulterioară a unor bunuri, valoarea acestora va fi dedusă din valoarea totală indicată în hotărâre de confiscare, totuși, pentru a avea o operativitate a acțiunilor întreprinse din partea autorităților, se impune necesitate de a indica expres că organul care pune în executare aceste hotărâri, la caz, Serviciul Fiscal de Stat să întreprindă acțiuni corespunzătoare. Amendamentul se reduce la aceea că Serviciului Fiscal de Stat i se pune în sarcină de a solicita procurorului să înainteze un demers instanței pentru a soluționa chestiunile apărute în procesul de executare. În același timp, se instituie un termen atât pentru procuror – 5 zile, care să impulsioneze acțiunile sale, dar și instanței – până la 3 luni – pentru a examina cu celeritate demersul înaintat de procuror.

• În ceea ce privește **punerea în executare a hotărârilor judecătorești privind repararea prejudiciului cauzat de**

infrațiune în ordinea articolului 471³ din Codul de procedură penală, este necesară o reglementare specifică care să clarifice rolul executorului judecătoresc și să stabilească o procedură eficientă de urmărire a bunurilor, atunci când creditorul este altul, decât statul. Or, conform sarcinii procedurii de executare conform Codului de executare, aceasta este de a contribui la realizarea drepturilor creditorilor recunoscute printr-un document executoriu prezentat spre executare, prin intermediul executorului judecătoresc.

De aceea, pentru a avea o legătură dintre mecanismul stabilit la art. 471³ din Codul de procedură penală și acțiunile pe care ar trebui să le întreprindă, atât creditorul pe de o parte, cât și executorul judecătoresc de altă parte, se impune completarea Codului de executare cu art. 98¹.

• **Articolul 98¹** din Codul de executare, este determinată de necesitatea consolidării mecanismului de punere în executare a hotărârilor judecătorești referitoare la repararea prejudiciului cauzat de infrațiuni, altul decât statul. În prezent, există dificultăți în identificarea și urmărirea bunurilor debitorilor care, în mod efectiv, le controlează, dar le-au transferat unor persoane terțe fizice și juridice pentru a evita executarea silită.

Prin urmare, este imperios necesară reglementarea unei proceduri clare care să permită creditorilor să solicite urmărirea proprietății efective a debitorilor și să acorde executorilor judecătorești posibilitatea de a sesiza instanța de judecată în vederea stabilirii modului de punere în executare a hotărârilor.

Mecanismul introduce o procedură specială care permite urmărirea **proprietății efective** a debitorului în procesul de executare a hotărârilor judecătorești privind **repararea prejudiciului cauzat de infrațiune, altul decât statul**. Mecanismul din în acest articol implică următorii pași esențiali:

1. Sesizarea creditorului:

- Creditorul care deține o hotărâre judecătorească executorie poate depune o **cerere argumentată** prin care solicită urmărirea bunurilor aflate în **proprietatea efectivă** a debitorului. Noțiunea de proprietate efectivă este definită în Codul de procedură penală. De aceea, este imperios ca pentru constatarea proprietății efective urmează să se constate criteriile acesteia așa cum este menționat în art. 6 pct. 37²) din Codul de procedură penală.

- Această solicitare se bazează pe conceptul de **proprietate efectivă**, astfel cum este definit în art. 6 pct. 37²) din Codul de procedură penală.

2. Rolul executorului judecătoresc:

- Executorul judecătoresc urmează să analizeze cererea și, dacă apreciază că există suficiente dovezi, **poate înainta un demers motivat** în instanța de judecată pentru soluționarea modului de punere în executare a hotărârii, în ordinea art. 471³ din Codul de procedură penală.

- Demersul trebuie să fie însoțită de **materiale justificative** care să demonstreze că debitorul controlează bunuri ce au fost transferate către terți, dar care în realitate îi aparțin.

3. **Intervenția instanței de judecată**

- Instanța de judecată analizează demersul executorului judecătoresc și decide asupra **urmăririi bunurilor respective**.

- Procedura se desfășoară conform dispozițiilor **art. 471³ din Codul de procedură penală**, care reglementează modul de punere în executare a hotărârilor judecătorești **privind repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, altul decât statul**.

Prin acest mecanism, articolul 98¹ din Codul de executare **împiedică eludarea obligațiilor** impuse debitorului prin transferul fraudulos al bunurilor și oferă creditorilor o modalitate eficientă de recuperare a prejudiciului.

• Articolul 530² din Codul de procedură penală reglementează procedura de examinare a demersului privind dispunerea confiscării bunurilor în cazul încetării urmăririi penale. Modificarea propusă introduce un termen maxim de 3 luni pentru examinarea acestor demersuri de către instanța de judecată.

Această modificare este necesară pentru a asigura celeritatea și eficiența procesului de confiscare a bunurilor infracționale. Stabilirea unui termen maxim contribuie la prevenirea tergiversărilor nejustificate și la protejarea drepturilor persoanelor implicate în acest proces.

Introducerea unui termen de 3 luni, care se consideră a fi unul rezonabil și proporțional, va stimula instanțele de judecată să acorde prioritate examinării demersurilor respective, contribuind astfel la combaterea criminalității și la recuperarea bunurilor obținute ilicit.

• Totodată, intervențiile de la **articolul 293¹** din Codul de executare se datorează necesității de a delimita procedura de executare a hotărârilor judecătorești cu privire la confiscare și repararea prejudiciului de hotărârile judecătorești cu privire la repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului și compensarea cheltuielilor de judecată. Acest fapt este necesar din considerentul că Serviciul Fiscal de Stat deja dispune de un mecanism clar și eficient de punere în executare a confiscărilor, aspecte ce sunt deja detaliate

în Regulamentul cu privire la modul de evidență, evaluare și vânzare a bunurilor confiscate, fără stăpân, sechestrate ușor alterabile sau cu termen de păstrare limitat, a corpurilor delictive, a bunurilor trecute în posesia statului cu drept de succesiune și a comorilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2001.

De partea cealaltă, hotărârile judecătorești cu privire la repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului și compensarea cheltuielilor de judecată sunt de natură pecuniară (în formă bănească), motiv pentru care urmează a fi executate conform Codului fiscal asemenea impozitelor și taxelor, pornind de la faptul că acestea constituie venituri la Bugetul Public Național.

În același timp, pentru a avea o certitudine cu privire la limitele temporare de începere a procedurii de executare silită a cazurilor speciale de executare, se impune ca la art. 293² din Codul de executare, să se includă un termen de până la 5 zile. Acest termen urmează a fi calculat de la momentul de când hotărârea judecătorească a cărei executare se cere a fost înregistrată de către organul fiscal.

• În ceea ce ține de **articolele 293⁴-293⁹** din Codul de executare și art. 472¹ din Codul de procedură penală, acestea urmează a fi excluse din proiect, întrucât acestea reglementează modul de executare a hotărârilor judecătorești în materie penală și măsurile de asigurare a executării, aspecte deja acoperite de Codul fiscal.

Respectiv, în Titlul V din Codul fiscal sunt reglementate procedurile de inițiere a executării silite, cât și măsurile de asigurare întreprinse în acest scop. Mai exact, executarea silită este inițiată prin emiterea unei hotărâri privind executarea silită a obligației fiscale. Această hotărâre include date despre toate obligațiile față de Bugetul Public Național, preluate din modulul „Contul curent al contribuabilului” al Sistemului Informațional al Serviciului Fiscal de Stat. Acest modul reflectă nașterea, modificarea și stingerea tuturor obligațiilor față de Bugetul Public Național, atât fiscale (impozite și taxe), cât și nefiscale (amenzi contravenționale, taxa de stat, mandate de executare a creanțelor bănești de drept public, etc).

Prin urmare, în cazul în care executarea hotărârilor judecătorești în materie penală se va realiza conform Codului fiscal, Serviciul Fiscal de Stat va adapta modulul „Contul curent al contribuabilului” pentru a include creanțele rezultate din aceste hotărâri. Astfel, la inițierea executării silite, hotărârea privind executarea silită a obligației fiscale va cuprinde toate obligațiile înscrise în modul, inclusiv cele rezultate din hotărâri judecătorești penale.

Această abordare permite evitarea cheltuielilor pentru dezvoltarea unui nou sistem informațional și crearea de subdiviziuni noi în cadrul Serviciului Fiscal de Stat. În caz contrar, menținerea articolelor 293⁴-293⁹ ar obliga Serviciul Fiscal de Stat să stabilească o procedură internă distinctă, implicând costuri semnificative pentru dezvoltarea unui sistem informațional nou și crearea de subdiviziuni.

- Cu toate acestea, pentru a nu distorsiona conceputul prin care procurorul coordonează executarea hotărârilor judecătorești cu privire la confiscarea specială și confiscarea extinsă a bunurilor, repararea prejudiciului cauzat de infracțiune statului și compensarea cheltuielilor de judecată, se impune completarea Codului de executare cu un **articol nou 293⁵** în care să se reglementeze aspectele de informare a procurorului în procedura cazurilor speciale de executare silită, obligație impusă organului de executare, în speță – Serviciul Fiscal de Stat.

- Raționamentul propunerii de modificare a **articolului 263 alin. (2)** din Codul de executare conform căroră, se impune pentru a nu crea dificultăți atât în stabilirea competenței de pornire a dosarelor de căutare, cât și în executarea acestora într-un termen optim.

În practică, se constată deseori că adresa indicată în dosarul de probațiune și nemijlocit în încheierea judecătorească nu corespunde realității, ceea ce îngreunează localizarea efectivă a persoanei căutate.

De asemenea, recomandarea prenotată este necesară întru excluderea suprasolicitării unor angajați ai inspectoratelor de poliție în raport cu angajații altor inspectorate de poliție de a cărei competență teritorială ar fi examinarea încheierii instanței de judecată privind căutarea condamnatului.

În vederea evitării acestor disfuncționalități, este necesară modificarea normei, astfel încât încheierea instanței de judecată privind căutarea condamnatului să fie executată de către organul de poliție în a cărui rază teritorială se află ultimul domiciliu cunoscut al condamnatului sau este dislocat comandamentul militar.

Această modificare este fundamentată pe principiul competenței teritoriale ce este legată de personalitatea condamnatului, care asigură o mai bună cunoaștere a situației personale a condamnatului, a mediului social în care acesta trăiește, precum și un acces facil la probe și informații relevante pentru cauză. Inspectoratul de poliție din raza ultimului domiciliu cunoscut al condamnatului deține date operative actualizate și poate coopera eficient cu alte instituții locale, cum ar fi autoritățile administrației publice, serviciile sociale sau alte structuri relevante.

Totodată, această modificare este în deplină concordanță cu prevederile art. 15 din *Legea nr. 320/2012 privind activitatea Poliției și statutul polițistului*, care stabilește organizarea Poliției în subdiviziuni teritoriale corespunzătoare împărțirii administrativ-teritoriale a țării, unde este reglementat că Poliția este structurată în inspectorate de poliție la nivel raional și municipal, direcții de poliție în municipiul Chișinău și UTA Găgăuzia, precum și posturi de poliție în sate și comune, fiecare dintre acestea având o competență clar delimitată geografic.

Prin urmare, modificarea propusă urmărește clarificarea competenței teritoriale a Poliției în procesul de căutare a condamnaților, eliminarea neconcordanțelor procedurale existente și optimizarea resurselor Poliției, toate acestea având ca rezultat o aplicare mai eficientă a măsurilor judiciare și o reducere a întârzierilor în executarea încheierilor instanțelor de judecată.

• Ce ține de modificările propuse la **dispozițiile finale și tranzitorii** este de a avea o coerență dintre competențele executorilor judecătorești și cele a Serviciului Fiscal de Stat. Transferul competenței de executare a hotărârilor judecătorești în materie penală de la executorii judecătorești către Serviciul Fiscal de Stat este determinat de necesitatea eficientizării și uniformizării procesului de punere în executare a acestor hotărâri. În prezent, procedurile de executare sunt fragmentate, iar aplicarea măsurilor de recuperare a creanțelor statului și de confiscare a bunurilor obținute ilicit nu este întotdeauna coerentă și eficientă.

Prin această reformă, se urmărește preluarea procedurilor de executare a hotărârilor judecătorești în materie penală pendinte de la executorii judecătorești, prin implicarea unei instituții specializate în gestionarea creanțelor statului – Serviciul Fiscal de Stat –, care dispune de resursele necesare pentru a asigura o executare unitară, transparentă și eficientă.

II. Cu referire la modificarea la Codul Civil

Prin prezentul amendament se urmărește a se realiza o intervenție în cuprinsul prevederilor legale din cadrul *Codului civil* referitoare la obligațiile cedentului în cadrul unei cesiuni de creanță, prin care s-ar urmări oferirea unor garanții suplimentare la nivel legislativ pentru cesionar în contextul unor cesiuni realizate cu un scop particular predefinit și anume când la cesiunea de creanță se recurge în calitate de instrument legal prin care un debitor care are o obligație față de un creditor ar urmări

ca în scopul stingerii acesteia să realizeze o altă executare în locul celei datorate, transmitând în acest sens către creditor o creanță proprie pe care debitorul o are față de altă persoană.

Această posibilitate de stingere a unei obligații s-ar putea realiza în baza următoarelor prevederi legale:

- art. 974-985 din *Codul civil*, unde este consacrat mecanismul de compensare, care presupune stingerea reciprocă a unei obligații și a unei creanțe opuse, certe, lichide, de aceeași natură și exigibile. Compensarea se poate realiza atât pe cale judiciară, cât și pe cale convențională.

- art. 966 alin. (2) din *Codul civil*, care stabilește că „(2) *Obligația se stinge și în cazul în care creditorul acceptă o altă executare în locul celei datorate (darea în plată). În acest caz, debitorul răspunde pentru viciile prestației conform regulilor privind răspunderea vânzătorului.*”.

Cu toate acestea, în cazul dării în plată, ipoteza particulară când executarea alternativă a obligației ar presupune o cedare de creanță pe care o are debitorul față de o altă persoană nu beneficiază de careva reglementări suplimentare, care ar ține cont de specificul acestei situații.

Cu titlu comparativ, legislația civilă din România vine cu o reglementare particulară a acestui subiect, în cadrul acesteia fiind reglementată în mod distinct – **cesiunea de creanță în locul executării** (art. 1493 din *Codul civil al României*, ce stabilește că „(1) *Atunci când, în locul prestației inițiale, este cedată o creanță, obligația se stinge în momentul satisfacerii creanței cedate. Dispozițiile art. 1.568-1.584 sunt aplicabile în mod corespunzător. (2) Dacă, potrivit înțelegerii părților, obligația în locul căreia debitorul își cedează propria creanță se stinge încă de la data cesiunii, dispozițiile art. 1.586 sunt aplicabile în mod corespunzător, cu excepția cazului în care creditorul preferă să ceară prestația inițială.*”). Doctrina juridică din România a subliniat faptul că

această figură juridică reprezintă o varietate de dare în plată (formă specială de stingere a obligației prin executare) pe care legiuitorul a ales să o reglementeze distinct tot în cadrul condițiilor plății. Cu toate acestea, cesiunea de creanță în contul plății prezintă anumite particularități.

Astfel, potrivit art. 1493 alin. (1) din *Codul civil românesc*, plata se poate efectua și prin intermediul unei cesiuni de creanță în contul unei datorii. Spre deosebire de darea în plată, al cărei efect extinctiv de datorie se produce la data transferului dreptului sau executării prestației de către debitor conform înțelegerii cu creditorul, în cazul cesiunii de creanță în contul datoriei, stingerea obligației „obligația se stinge în momentul satisfacerii creanței cedate”, așadar nu în momentul efectuării cesiunii de creanță (aspect care îl favorizează în mod cert pe creditorul care a acceptat această dare în plată).

Raportat la legislația din Republica Moldova, merită reținut faptul că la momentul actual, *Codul civil* stabilește cu valoare de principiu, la art. 877, că „Creditorul nu este obligat să accepte o altă prestație decât cea datorată. Această regulă se aplică chiar și în cazul în care prestația propusă are o valoare mai mare.”, regulă care este însă însoțită de posibilitatea de derogare ce este menționată la art. 966 alin. (2) din Cod.

În cadrul reglementărilor legale referitoare la cesiunea de creanță (art. 823-839 din *Codul civil*), acest aspect de asemenea nu este abordat într-o manieră distinctă, motiv pentru care se vine cu prezentul amendament, prin care se propune o completare a prevederilor art. 966 din Codul civil cu un alineat distinct (*alineatul (2¹)*), care va consacra în cadrul legislației naționale o normă ce va reglementa specificul dării în plată prin intermediul unei cesiuni de creanță (de o manieră similară cu cea la care a recurs legiuitorul din România) și va asigura o protecție suplimentară pentru creditorul care acceptă darea în plată realizată în această modalitate (mai ales în situațiile în care acesta, din cauza impreviziunii sale, ar omite

să stipuleze prevederi similare în cadrul unui eventual acord încheiat în acest sens cu debitorul).

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Radu Marian', written in a cursive style.

**Deputat în Parlament
Radu MARIAN**